

Krigs- eller Marineministeriets Budgetter, og i 1912—13 var der stillet lignende Forslag, men jeg skal ikke her nævne Tallene. Saaledes respekterede man den Gang Folkets Afgørelse ved et Folketingsvalg, der virkelig drejede sig om den Sag, her er nævnt. Jeg tror derfor ikke, vi behøver at synke i Knæ for den Paaberaabelse af Valgdagen 1924.

Saa siges det, at Ordningen af 1922 er fordømt af den militære Kritik. Nu hørte vi for nylig en militær Kritik fra det ærede Medlem Hr. Holstein, og vi lærte dér paa ny den gamle Sandhed, at de yderste Yderpunkter rækker hinanden Haanden i broderligt Venskab mod de fælles Modstandere, det var jo ganske bifaldende Nik, der hilste det ærede Medlem Hr. Holstein fra det socialdemokratiske Partis Side, og det forstaar jeg saa udmærket godt. Det vilde virkelig være en beundringsværdig Bedrift i taktisk Henseende, hvis det ærede Medlem vilde komme med sit Forslag om Gennemførelse af en ny Hærorrdning, i hvert Tilfælde med Anvendelse af de samme finansielle Midler, nu her under et socialdemokratisk Ministeriums Ledelse, som har et Flertal i dette Ting for fuldstændig Afrustning, det vilde være et sandt taktisk Mesterstykke at ville bryde ind med et saadant Forslag. Men der er det ejendommelige ved den militære Kritik — ogsaa her gentager Historien sig —, at hver Gang vi har skullet have en Militærordning, har mangfoldige brave, hæderlige og sagkyndige Folk indenfor Militæretaterne raset imod den med den største Forbitrelse, og hvorfor? Ganske naturligt, fordi det er en Ulykke at være Militær i et lille Land, og der skal en vis Resignation til at være det, fordi de militære Midler, som et lille Land overhovedet kan opstille, af personelle og finansielle Grunde selvfølgelig er utilstrækkelige overfor en Række Opgaver, de kan være tilstrækkelige overfor andre, men der er en Række Opgaver, man ikke kan nægte Muligheden af kan komme til at foreligge, overfor hvilke de vil være utilstrækkelige. Og hvad er saa naturligere, end at de Mænd, hvis største Livsinteresse det militære er, og som er dem, der skal tage Ansvaret, og maaske tage det eventuelle Nederlag, naar Tiden kommer, gør deres yderste for at faa Militærvæsenet saa fuldstændigt og saa godt som vel muligt. Det er der intet Menneske, som kan behjælp dem. Men Lovgivningsmagten har ogsaa andre Hensyn at tage, den har Hensyn at tage til de øvrige Statsformaal, til Landets finansielle Evne o. s. v., o. s. v., og derfor kommer der Begræns-

ninger ind, det er der altid kommet, hvilke Regeringer der end har siddet, Begrænsninger, som disse brave militære Entusiaster har korset sig over og syntes var forfærdelige; naar Bølgerne gik højt, har de endogsaa sagt: Hellere intet Forsvar end dette. Det var intet nyt i 1922, det har vi oplevet i 1909, og hver Gang der skulde gennemføres en Forsvarsordning her i Danmark. Men der er det at bemærke, som paa-peget under den forudgaaende Del af denne Forhandling, at der var fuldt ud kompetente militære sagkyndige, som den Gang gik ind paa Ordningen, ikke fordi de fandt den ideel og ikke ønskede meget mere, men fordi de erkendte, at mere lod sig ikke opnaa under de foreliggende Forhold, og det, der lod sig opnaa, var i Virkeligheden en Forbedring fremfor det gamle, som var uholdbart. Denne Opinion indenfor de militære sagkyndiges Kreds har vundet mægtigt frem siden 1922. Der er ogsaa anført forskellige Vidnesbyrd derom, og enhver, der kender noget til Stillingen indenfor militære Kredse, vil vide, at man har lært at skønne paa det, man fik i 1922, og lært at se, at det maaske var i yderste Øjeblik, man fik det, og hvor ganske fortvivlet og haabløst al Tanke om dansk Forsvar vilde have været, hvis vi ikke havde faaet denne Ordning. Derfor har Opinionen efterhaanden blandt forstandige militære vendt sig mere og mere henimod Ordningen af 1922 og henimod det at forsvare den til sidste Blodsdraabe.

Nu siger den højtærede Minister, at det vil ingen nedbrydende Indflydelse have paa Stemningen i Hærens Befalingsmandskorps, at der ingen Øvelser skal være i 1925—26, og der skal naturligvis overhovedet ingen Øvelser være — det maa jeg antage er den højtærede Ministers Mening, efter hvad han udtalte —, før det helt er afgjort, at Afrustningsforslaget ikke kan vedtages, og før det helt er afgjort, at der ikke bliver nogen Afrustningskonference. Ja, det er jo, som det ogsaa er blevet sagt fra anden Side, højest mærkeligt, at man fra den Side overhovedet vil appellere til Meningen i Hæren og overhovedet vil appellere til Sagkundskaben. Den højtærede Forsvarsminister faar ikke en eneste ansvarlig Militær til ikke at sige det samme, som vi har sagt her i Dag, at dette det ene Aar efter det andet at undlade at afholde disse Øvelser, som er det eneste, hvad jo ogsaa Ministeren selv indrømmede, hvorved Befalingsmændene kan faa i det mindste nogen Øvelse i Kommandoføring, og hvorved det utilstrækkeligt uddannede Reservebefalings-